

BAJTAI ANDRÁS

## *A húsevő felemelkedése*

A szerelem állatai megnémultak.  
Csak a kútba hullott kövek sírnak még,  
és vergődnek a kilincsek az égben.  
Az irigység felravatalozta kitépett nyelvű  
üvegkatonáit a kék hordóban,  
és mi átsétáltunk az óriási tányéron.  
A nyitva hagyott ajtók mögött legelőkre látni,  
nyáj sehol, de az elkóborolt pásztorok  
tekintete felhasítja a táj összeszűkülte gyomrát.  
Levetkőztél. Tested fénylett a hidegben,  
akár egy felesleges ostrom,  
és a parton a leomlott palota énekelt.  
A tó vizéből ezüst oszlopok emelkedtek ki,  
megrettent ragadozók tébláboltak rajtuk,  
én pedig belenéztem szemük kéményeibe.  
Átöleltem az erdőt, nyakadat szorítottam,  
a háztetők alatt országutak kanyarogtak,  
és táncoltak a dzsungel a kandallókban.  
A homokórában megjelent az eltűnt kéz.  
Bőrruhájára tüskés páncél nőtt,  
lángra lobbant, és alányúlt álmainknak.  
A gyökértelen fa kérgéből kibuggyant a tej,  
majd a fémtojás szétrepedt héjai közül  
felemelkedett a virágnyelvű húsevő.  
Szabadok voltunk és szomszások,  
de a hitetlenség koronája ott táncolt közöttünk,  
lassú ringatózásába mindhárman belefulladtunk.  
Mert a gyönyör és az örület kútja  
ugyanazt a vizet hajtja fel,  
kell, hogy szeressem, kell, hogy szeresselek.

## Zsoltár

Esni fog majd, zuhognak szemedből a fény fullánkjai,  
és én akkor visszatálok hozzád.  
Szétnyitod tenyeredet, kihullanak belőle a hegyek,  
ujjaid kígyó-folyók, körbefonod velük testem ólait.  
Hangod barlangjából előbújik a szenvedély köve,  
az éjszaka állkapcsa nem ejt sebet függőnyeinken.  
Mellkasodon elsüllyednek a dombok,  
és megindulnak felém szádból az erdők, amikben elvesztem.  
Nem fojtogatsz, és én sem fojtogatlak,  
mert nem vendég leszel már, de nem is emberarcú kísértet.  
Ketten leszünk, két égbolt között egyetlen bolygó,  
és én végre nem a kerítések mögül nézlek majd.  
A hit csengettyűjét nyújtod felém,  
én pedig, akár a hullók, levedlem a hús ruháját.  
Közelséged lángra lobbantja a szív tavait,  
és nem lesz többé félelmes a szerelem tárnamélye.  
Áhítatos béke lesz majd, nem vártalak hiába,  
amikor visszatálok hozzád a kristály-zuhogásban.



*Szindbád. Kis emlékművem Krúdnyak (1973)*